

Een vleugje Londen

Gaby Rasters bij Boekerij:

Hou me vast zoals ik was

Hemelse modder

Een vleugje Londen

De Nogal ingewikkelde-serie:

Follow

Like

Share

Gaby Rasters

Een vleugje Londen

Een ongeopende brief. Een verloren koffer.
Twee levens die voorgoed zullen veranderen.

ISBN 978-90-225-8647-1
ISBN 978-94-023-1784-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Gaby Rasters en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Lieve Sybren, Sabijn en Sara
Jullie zijn mijn Shade of Hope!*

SHADE OF HOPE

I hold memories in my hand
Slipping through like sand
It's the price I have to pay
And they take, they take me back in time
To the place where you were mine
Mine to lead astray

Time, like a river flows
Whenever I feel down
You are my Shade of Hope

Years gone, never to return
The memories still burn
They will keep me warm
Keep me warm like the stars
I could wait all night to see them fall
Oh, I wish that I could catch them all
And share them with you once more

Time, like a river flows
Whenever I feel down
You are my Shade of Hope

And time won't break my faith in you
You'll always be my Shade of Hope
I know that you will be home soon
You will be home soon

Shade of Hope – Dave Marriner
shadeofhope.nl

Deel 1

1

Tomas

Hij klikt Mascha's mailtje aan. Zonder te lezen weet hij wat er staat, de kern van de boodschap is altijd hetzelfde.

‘Neem je ons aanbod aan? Zie bijlage.’

Een jaar na haar eerste mail is de lengte van het bericht danig ingekort. Haar naam staat er niet eens meer onder. Steevast erachteraan haar telefoontje: ‘Heb je ons aanbod gelezen, Tomas? Denk erover na, oké?’ Hij hield van haar heerlijke Britse accent. Maar toch was zijn antwoord altijd hetzelfde: ‘Bye, Mascha.’

In het begin had hij haar belletjes weggedrukt, maar dat maakte het nog erger. Dan stond de telefoon de hele dag roodgloeiend. Mascha was het type pitbull dat nooit losliet. In ‘bye’ zeggen werd hij steeds beter, al deed het elke keer weer pijn om de hoorn erop te gooien. Het liefst had hij even met haar gepraat, of met wie dan ook. Om zijn hoofd leeg te maken, zijn hart uit te storten. Maar daar was Mascha niet de persoon voor. Het zou niet in haar planning passen: ze moest door en verder. En bovendien zou ze privé en zakelijk strikt gescheiden willen houden. Haar doel was hem terughalen naar het grote parfums huis, niet om zijn sores aan te horen. Maar hij kon het niet en hij wilde het niet. Die tijd was voorbij. Bovendien had ze ernstig mis-

bruik gemaakt van zijn situatie, alleen maar voor de verkoopcijfers. Hij wil niet terugdenken aan die tijd, aan dat moment. Ooit zal hij haar vertellen wat het met hem heeft gedaan, al is het maar voor zijn eigen gemoedsrust.

Tomas loopt naar het slaapkamerraam. Een man loopt met zijn hond door de straat, zijn schouders gebogen en zijn hoofd diep in zijn kraag verborgen. De hond blijft staan bij elke boom en de man lijkt het prima te vinden. Door het raam ziet Tomas dat het hondje hinkt met zijn rechterachterpootje. Tomas tekent met zijn vinger op het glas, waartegen hij net zijn warme adem heeft geblazen. Het hondje op het raam lijkt niet op de hond daar beneden op de straat en geïrriteerd veegt Tomas het kunstwerk in wording weg. In zijn hoofd komt een deuntje uit een liedje omhoog, hij neuriet niet mee, maar laat de muziek in zijn hoofd tot leven komen.

A winter's day

In a deep and dark December

Opnieuw blaast hij een tekenvel op de ruit. Zijn vinger schrijft de letters die hij al een jaar lang niet meer geschreven heeft. *Maggie*. Deze nacht heeft hij niet geslapen.

I am alone

Gazing from my window

Maar wat is daar nieuw aan? De uren die hij wakker heeft gelegen sinds haar dood zijn niet meer te tellen. Het is eigenlijk een wonder dat hij nog overeind staat.

To the streets below

On a freshly fallen, silent shroud of snow

Opeens hoort hij de woorden in zijn hoofd, de klanken die alleen zij kon voortbrengen. Haar stem warm, langzaam en zwoel. Tomas had vaker gegrapt dat ze zangeres zou moeten worden, zodat iedereen van haar stem zou kunnen genieten. 'Ik zing zo vals als een kraai,

dat weet jij ook, Tomas!' Ze had gelachen en Tomas wilde dat hij dat geluid op herhaling had kunnen zetten in zijn hoofd. Repeat, repeat en nog eens.

Die middag hadden ze keihard meegezongen met de radio. Ze hadden buikpijn gehad van het lachen en Maggie had hem aangekeken op een manier zoals ze nog niet eerder had gedaan, het was alsof ze zijn ziel was binnengedrongen en er was een schokgolf door hem heen gegaan. Zij had het ook gevoeld. 'Ik wil een kind met je, Tomas, ooit. En dan zingen we hem of haar elke avond in slaap.' Ze waren samen op bed gaan liggen, hun handen verstrengeld en hadden flarden kinderliedjes de kamer in gefluisterd. Maar dat was allemaal voordat ze wist dat ze ziek was. Dat was allemaal toen de wereld nog goed was. Met de dood van Maggie was Tomas zijn bezieling kwijtgeraakt. Sterker nog, hij was het contact met de wereld kwijtgeraakt en andersom kon de wereld niks meer met Tomas, hoe hard ze ook probeerde.

Ze had gewacht tot ze terug waren van hun uitstapje naar Londen, zodat ze zich nog even had kunnen wentelen in de energie van zijn creativiteit. Wat had ze genoten van zijn ideeën voor het nieuwe parfum. Maar als hij eerlijk was, had hij het geweten op het moment dat daar in de jasmijnvelden haar tranen gevallen waren. Hij was per direct gestopt met de ontwikkeling van het nieuwe parfum en had zich toegelegd op het bestuderen van alle medische handboeken die hij in handen kon krijgen. Het had niet geholpen. Er was geen genezing mogelijk geweest en ook zijn zoektocht naar de beste arts in de wereld had tot niks geleid. Ze had lijdzaam toegekeken en op een dag had ze hem van achter zijn studieboeken weggetrokken. 'Tomas, ik ben er nog. Zie je dat? Voel je mijn hartslag? Mijn hart klopt voor jou en dat zal het blijven doen, ook als ik er niet meer ben. Maar nu ben ik er nog! Kom je eigen wereld uit en leef dat laatste stukje dat ik nog hier ben, met mij

samen!’ Het was een smeekbede geweest. En hij voelde dat haar tijd bijna om was. Het had hem tot wanhoop gedreven, maar hij wist ook dat ze gelijk had. Elke minuut had hij met haar doorgebracht. Wat was ze bang geweest. Niet voor de dood, maar voor het moment waarop ze misschien genoeg van elkaar zouden krijgen. Maar dat moment kwam niet. Nooit zou hij genoeg van haar hebben gehad! Het verdriet komt in horten en stoten omhoog en hij verliest bijna zijn evenwicht. De grond lijkt weer onder zijn voeten weg te zakken, zoals dat op twee momenten eerder dat jaar ook was gebeurd; tijdens haar grote allesvernietigende nieuws en het overlijden nauwelijks drie maanden later. Nu een jaar geleden.

En nu staat hij haar naam te schrijven op het raam, net zo lang tot de letters vervagen en opgaan in de glinstering van de zon tegen het glas. Een diepe zucht ontsnapt uit zijn lichaam. *Het is tijd*. Op zijn blote voeten loopt Tomas naar het nachtkastje naast zijn bed. Dit was altijd haar nachtkastje en hij had het precies zo gelaten als zij het achtergelaten had. Een knuffelbeertje zittend tegen de muur, een nachtlampje en een boek. ‘Het boek der boeken’ had ze dit genoemd. Ze had er fragmenten uit voorgelezen, terwijl hij met zijn hoofd in haar schoot lag. Ze had hem door zijn haren gekriebeld en dat gevoel was heerlijk geweest. Hij werd er rustig van. In feite was Maggie de enige die van de snelweg in zijn hoofd tijdelijk een rustig zandpad kon maken. Die rust was hij nu al een jaar kwijt.

Hij pakt het boek van haar nachtkastje, wat had ze erover gezegd? ‘Dit boek zijn wij. Behalve dan dat ik je geen opdrachten ga geven na mijn dood. Een nachtlampje heb je al, dus dat hoeft je ook niet te kopen.’ Tomas wrijft over het omslag. *P.S. Ik hou van je*. De film was nog zoeter dan het boek, maar hij had ervan genoten hoe Maggie zelfs na drie keer hetzelfde fragment te hebben gezien weer met natte ogen naast hem zat. Emoties waren rare dingen, vooral voor hem.

Maar doordat haar hart zo groot was en haar emoties zo sterk, leerde hij te voelen zoals hij anders nooit gekund had. Dat gevoel was nu bijna uit zijn systeem verdwenen. Eindelijk begreep hij het liedje over het houten hart. Beter nog was het liedje van Simon and Garfunkel. Hij was een rots geworden en een eiland. Zijn hart zou nooit meer voor een ander zijn. Het was niet eens meer van hem. Hij lacht schamper. Hoe metaforisch ook, een hart was dat wat Maggie nodig had gehad...

'I am a rock, I am an Island' Het lukt hem niet om het liedje te stoppen in zijn hoofd. Dan herpakt hij zich en slaat het boek open en haalt er de envelop uit die ze er met trillende handen in had gestopt. 'Pas openmaken een jaar na mijn sterfdag. Beloof je me dat?' Ze had hem zo dwingend aangekeken dat hij niet had kunnen weigeren. Zolang de envelop ongeopend bleef mocht hij rouwen. Mocht hij een eiland zijn. Zijn zus Ramona had er niks van gesnapt. Lieve Ramona. Ook zij was gek geweest op Maggie. Met zijn drietjes waren ze een soort van gezin, vooral omdat de ouders van Tomas en Ramona al vroeg uit het leven waren weggerukt door een stom ongeluk. 'Kijk gewoon wat er in die envelop zit, Tomas. Hoe kun je daar nu mee wachten?' Ramona had hem heel vaak aangemoedigd. Maar natuurlijk kon Tomas wachten. Beloftes waren heilig voor hem en zijn zelfbeheersing was enorm. Ramona had geen enkele vorm van zelfbeheersing. Tomas lacht even wanneer hij Ramona voor zich ziet. 'Ik pak echt nog maar een paar m&m's, echt.' Drie tellen later zat ze weer met haar hand in de zak. Zo was hij niet. Bovendien wist hij van welke chemische stoffen die ronde snoepjes gemaakt worden, dus hield hij zich er verre van. Met de herinnering aan Ramona komt ook het besef dat hij haar heeft buitengesloten. Dat had ze niet verdiend. Kon hij het zelfbescherming noemen?

Tomas loopt naar de schommelstoel op hun slaapkamer, een erfstuk

van Maggies oma. Lelijk als de nacht, maar voor Maggie was hij als haar thuis. Haar plekje om tot rust te komen en de duizenden boeken te lezen die haar altijd smekend toe leken te roepen. Hij nestelt zich in de stoel en wiegt langzaam op en neer. Hij ruikt aan de envelop. Naast de geur van het papier herkent hij haar! Maggie! De geur doet hem diep vanbinnen verdriet, het is alsof hij de striemen van priemende wind op zijn blote gezicht voelt. Scherpe pijn, niks geen randjes die er al vanaf zijn. Brute, naakte, pure pijn.

Hij staat weer op en loopt naar beneden. Uit de kast pakt hij de briefopener. Een kitscherige briefopener met een gouden anker. Maggie had enorm om hem moeten lachen. ‘Scheur toch gewoon je post open! Dat jij het geduld hebt om elke keer dat ding te pakken!’ Ja, geduld had hij zeker. Tergend langzaam was hij soms. Maar dat was de buitenkant als evenwicht voor de radertjes in zijn hoofd. Met de opener loopt hij weer naar boven. De brief lijkt hem aan te kijken. Langzaam laat hij het mesje de envelop openrijten. Het papier maakt een prachtig scheurend geluid. Tomas hoort een hond blaffen, een stoere zware blaf, vast niet afkomstig van het hondje met het manke pootje.

De inhoud is nu vrij om bekeken te worden. Onrustig loopt hij terug naar het nachtkastje. Hij pakt het boek op en neemt het mee naar de schommelstoel. Haar boek, haar gevoel van romantiek. Hij slaat het boek open en zoekt naar Maggies lievelingszinnen. Het waren ook zijn lievelingszinnen geworden.

“Hun plan was heel simpel geweest. Ze zouden de rest van hun leven bij elkaar blijven.” Dat was ook hun plan geweest maar daar stond een groot kruis doorheen. ‘Kom op, Tomas, kijk wat er in die envelop zit!’ Hij spreekt zichzelf toe, maar de angst om het verdriet opnieuw te voelen houdt hem tegen. Hij weet dat deze envelop het stukje afscheid is dat hij nog moet nemen en Maggie had bepaald dat het moment nu was. Meestal had ze gelijk gehad.

Langzaam haalt hij er een papiertje uit alsof hij net een opgraving heeft gedaan en een schat uit de prehistorie naar boven heeft gehaald. Dat is misschien ook wel zo, deze brief is het laatste stukje leven wat er van Maggie is overgebleven. Haar stukje ziel voor hem; een jaar na dato. Opeens kan hij niet meer wachten. Hij moet weten wat ze voor hem heeft achtergelaten.

2

Sharon

Sharon drukt het telefoontje van haar moeder weg. Ze heeft nu echt geen zin om na te praten over het grote fiasco rondom de verkoop van de riante villa in het bos. Ja, ze had het verknald en de makelaar aan de andere kant van de stad was nu vast aan het lachen in zijn vuistje. De arrogante omhooggevallen aardappel met zijn stomme strikje en zijn ribbroek! Geirriteerd gooit ze een paar tijdschriften aan de kant en gaat op de bank liggen. Haar heerlijke zachte knuffelbank met dito knuffeldekens en kussens. Misschien had ze meer kussens in de villa moeten leggen. Weer gaat haar telefoon en weer is het haar moeder. Ze laat het melodietje spelen en zingt de woorden hardop mee. ‘The winner takes it all!’ Haar moeder had haar geleerd dat niets zo erg was als verliezen. Daar was deze ringtone een pijnlijk geheugensteuntje voor. Haar onberispelijke moeder met haar opgestoken haar en altijd bijpassende gel-nagellak bij iedere outfit die ze droeg. En hoge hakken, of ze nu pijn had aan haar voeten of niet. Respect voor haar moeder, dat zeker! Maar nu even niet. Geen les in marketing of hypnosetactieken of wat dan ook. Vanavond was gewoon een niet-storen-avond voor Sharon. *‘But I was a fool. Playing by the rules...’* Haar uithaal is lang en vals en ze geniet van elke valse noot. De bel die heel hard het naderend onheil aan-

kondigt is op dit moment onhoorbaar voor Sharon. *'The winner takes it all. The loser has to fall...'*

De bel blijft gaan en er wordt op de deur gebonsd. Sharons hart bonst met de laatste harde dreun mee. De telefoon blijft gillen. *'It's simple and it's plain. Why should I complain.'*

De regen valt met bakken uit de lucht en Sharon probeert door haar raam te zien wie er zo hard aan de deur staat te bellen en te bonzen. De haar maar al te bekende grote zwarte Range Rover voor de deur lijkt zwarter en groter dan ooit. Gevaarlijker ook. Het is haar moeder! Sharon doet de deur open en kijkt in de verwilderde ogen van een moeder die er nog nooit zo verzopen uit heeft gezien. Sharon realiseert zich direct: *dit gaat niet over de villa...*

'Fijn dat je even opendoet in dit weer,' zegt haar moeder bits. Sharon laat haar binnen en even kijken de vrouwen elkaar in stilte aan. Dan zegt Patrice botweg: 'Het is Luuk.' Een schokgolf gaat door Sharon heen. 'Papa?'

De grond lijkt onder haar voeten in tweeën te splijten en het gevoel te moeten overgeven komt als opstuwende lava vanuit haar buik omhoog geprutteld. 'Wat is er met papa?' Ze is nog maar nauwelijks verstaanbaar. Ze weet, ze voelt, dat het niet goed is. Hoe heeft ze dit niet zien aankomen? De band met haar vader was al vanaf het moment dat hij haar voor het eerst in zijn armen had gehouden bijzonder geweest. Sterk en onverwoestbaar. Hij wist wanneer zij het moeilijk had, met wat dan ook, en altijd was hij er dan voor haar geweest. Omgekeerd had zij die gave ook gehad. Ze wist nog eerder dan haar vader dat haar moeder bij hem weg zou gaan en ze had hem erdoorheen gesleept. Leters aardbeienmilkshake waren daarvoor nodig geweest. En koffie. Koffie zo zwart als de nacht, net zo zwart als de fonkelende ogen van Sharon wanneer ze een grote huizendeal binnensleepte. Maar nu had ze niks gevoeld, niks gemerkt.

‘Wat is er met papa?’ Door haar stem klinkt een vleugje wanhoop. Sharon probeert de wirwar aan gedachten te stoppen. Wat het ook zou zijn, het kwam weer goed!

‘Ga even zitten.’ Haar moeder kijkt haar niet meer aan, maar is verdiept in haar telefoon. Sharon gaat zitten en zoekt naar aanwijzingen in haar moeders gezicht. Onvindbaar natuurlijk. Haar moeder weet als geen ander hoe een pokerface werkt.

‘Mam! Wat is er?’

Patrice zucht. ‘Hij is opgenomen op de PAAZ. Helemaal van het pad-je af. Hij stond voor de deur van ons kantoor te schreeuwen net toen ik een belangrijke deal aan het sluiten was. Dat is nu typisch je vader.’ Als Patrice al bezorgd was geweest, dan was die bezorgdheid inmiddels omgeslagen in irritatie, de irritatie die Sharon al jaren kent, aanhoort en waar ze van rilt. *Haar vader opgenomen?*

‘Het zit zo, Sharon. De andere kant van Luuk is weer bovengekomen, een kant die jij niet kent. Ik kan je het nummer van zijn behandelend arts geven en de bezoektijden. Al hebben ze hem nu zo platgespotten dat er vast geen zinnig woord meer uit komt.’ De woorden die ze erachteraan mompelt, kan Sharon niet verstaan.

‘Heb jij hem laten opnemen?’

‘Ja. Het leek me beter om direct te handelen. Al heeft het mij uren gekost om zijn toestemming te krijgen.’ Haar moeder strijkt haar strakke kapsel recht en lijkt opeens haast te hebben.

‘Mam? Waarom heb jij mij niet gebeld? Voordat je hem hebt laten meenemen?’

‘Daar was geen tijd voor. En wees blij dat ze hem meegenomen hebben, je kent de wachtlijsten van tegenwoordig. Zelfs voor spataderen is een enorme wachtlijst, althans, dat vertelde de buurvrouw.’

Sharons ogen glijden onwillekeurig af naar haar moeders benen. Haar ouders hadden geen grotere tegenpolen kunnen zijn. Zij in

mantelpak en hij in een houthakkershemd en verwarde haren en altijd een ongeschoren kin. Ze hield ervan. Net zoals ze ervan hield hoe haar vader naar hout en verf rook. Zijn wereld gaf haar rust in de snelle yuppenwereld waar zij zich in bevond. De wereld van het wachten op de grote doorbraak, de wereld van sushi en champagne, van het sluiten van deals en ellebogenwerk. Haar vader was zo niet, hij hield er niet van maar veroordeelde haar ook niet. Hij steunde haar door dik en dun. En haar moeder? Patrice was vergroeid met dit bestaan en was daardoor verder van haar man weggedreven. Hun huwelijk was net zo gestrand als aangespoeld wrakhout. Tien jaar geleden alweer hadden ze allebei ingestemd met de scheiding en haar vader had het huis verlaten en op dat moment was de ziel uit de woning verdwenen. Niet lang daarna was Sharon ook verhuisd. Niet op eigen kracht, dat niet, haar moeder had een grote loft voor haar weten te regelen. Het was Luuk die de muren was komen verven en met wie ze 's avonds naar de sterren had liggen kijken op het dakterras. Ze hadden pizza gegeten en boeren gelaten. Zomaar omdat het kon, omdat Patrice er niet bij was. Geen opgetrokken wenkbrauwen of rollende ogen. Geen afkeer. En toch hield ze van haar hardwerkende, zichzelf alles ontzeggende moeder. Ja, aan luxe kwam Patrice niets tekort, maar ze werkte er ook dag en nacht voor. Feestjes waren er wel, maar die hadden allemaal een doel en dat was een klant binnenhalen. En wat dat betreft ging haar moeder over lijken. Haar moeder was Chanel. Haar vader de kringloopwinkel. En zij, Sharon, was een mix van beiden.

‘Sharon, gaat het?’ Haar moeder pakt de kin van haar dochter vast en tilt hem een stukje omhoog. ‘We doen niet aan onderkinnen kweken, hè! Kop op. Het komt allemaal goed. Ik moet gaan, kind. De contracten tekenen voordat ik morgenvroeg het vliegtuig pak.’

‘Vliegtuig?’ Sharon kijkt haar moeder niet-begrijpend aan.

‘Kind, waar zit je met je gedachten? Het jaarlijkse makelaarscongres in Amerika? Chicago, dit jaar. Je moeder op het podium, weet je nog? De pitch waar ik al driekwart jaar aan werk?’

‘Maar papa?’ Haar stem breekt en de moed zakt haar langzaam in de schoenen.

‘Luuk is jouw vader. Ik ben al tien jaar lang niks meer van hem. Dat weet je.’ Ze kijkt haar dochter doordringend aan en Sharon kan haar oren niet geloven.

‘Mam! Je was met hem getrouwd. Jullie hebben mij!’

‘Ja en jij bent oud genoeg om op eigen benen te staan!’ Ze geeft haar dochter een snelle kus op haar wang.

‘Dit kun je niet maken! Papa heeft verder niemand.’ De wanhoop grijpt haar naar de keel.

‘Hij heeft jou en hij heeft Bryan. En dat hij niemand heeft, ligt aan hem zelf. Laat dat een les zijn, ook voor jou.’ Haar moeder draait zich om en loopt naar de deur. ‘Ik bel je als ik geland ben.’

Sharon kan de klank van haar moeders stem niet helemaal thuisbrengen, ze klinkt minder zeker en zelfs bang. Twijfelt ze zelf ook? Sharon besluit haar moeder lik op stuk te geven in plaats van te zoeken naar medeleven en troost.

‘Doe geen moeite om te bellen, mam, ik lees het wel op Twitter.’ Sharon probeert de vijandigheid uit haar stem te bannen. Ze grist haar jas van de kapstok en loopt met haar moeder mee naar buiten. Haar benen trillen, ze wil naar haar vader. Vlak voordat Patrice in haar Range Rover stapt, rent Sharon naar haar toe. ‘Komt het goed met papa?’

‘Onkruid vergaat niet, kind. Vast een midlifecrisis.’ Haar moeder pakt een streng van Sharons haren vast. ‘Je zou je haren weer eens een oppepper moeten geven.’

‘Wat zei de arts eigenlijk?’

‘Niet zoveel vanwege de privacyregels, nogmaals, ik ben niks meer van hem. Maar hij had het over een psychotische depressie. Maar dat is vast zo’n modewoord. Schat, ik moet echt gaan.’

Sharon houdt haar tegen. ‘Wat stond papa te schreeuwen dan?’

‘Moet dat nu?’ Haar moeder klikt de auto open en ze zoekt duidelijk een uitweg.

‘Jij stond voor mijn deur, mam! Of koop je daarmee je schuldgevoel af dat je hem nu in de steek laat? Is dat het? Laat je de zorg over aan mij zodat jij kunt gaan shinen in Dallas?’

‘Chicago, Sharon, ik ga naar Chicago. Je hoofd erbij houden. Je focus was je bij de villadeal ook kwijt.’

‘Al ging je naar de maan! Papa heeft het nooit gezegd, maar ik doe het wel. Je bent een grote egoïst.’ De woorden die ze uitschreeuwt voelen niet goed, maar Sharon kan ze niet tegenhouden.

Sharon ziet hoe haar moeder naar adem hapt en een paar woorden wegslikt. Zelfbeheersing is haar ding, dat wel. Weer die pokerface!

‘Je vader stond met een koffer voor de deur te roepen dat hij uit een ander tijdperk kwam, dat hij kon tijdreizen. Nu weet je genoeg.’ Ze stapt haar auto in en laat Sharon achter op straat. De straatlantaarns lijken opeens minder licht te geven en Sharon voelt de wind koud langs haar lichaam waaien. Ze zoekt in haar jaszak naar de autosleutel en stapt dan in haar eigen auto. Ze wil maar één ding en dat is bij haar blijkbaar gekke tijdreizende vader zijn.

3

Tomas

Tomas opent de envelop en ziet er allerlei kleine papiertjes in zitten. Hij haalt er eentje uit, een velletje van haar lievelingsnotitieblok, ziet hij. Ze had er heel veel en Tomas vond het bijzonder dat Maggie wat dat betreft wel een klein kind leek, zo blij met elk nieuw notitieblokje. Dit blokje had ze in een klein winkeltje ergens in Londen gevonden. Op de voorkant stond een vosje en ze had het schattig gevonden. Maggie hield ervan om alleen door Londen te struinen en vooral bij alles wat op een boekwinkel leek naar binnen te stappen. Alles zou hij teruggedraaid hebben om met haar al die winkeltjes bezocht te hebben, dan zou hij haar dit boekje ook cadeau hebben gedaan. Hij ziet nog iets anders zitten in de envelop en haalt het eruit. Een vliegticket naar Londen naar Heathrow Airport. Er staat geen datum op. Wat wil Maggie hiermee zeggen? Hij draait het ticket om, maar het papier is zo zacht dat hij nu pas merkt dat het twee tickets zijn. Hij trekt ze voorzichtig van elkaar af en legt ze op zijn knieën. Hij vouwt het blaadje met de vos erop open.

Allerliefste Tomas...